

ΜΗΧΑΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἑως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέρται τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ

Καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις ἐσωτερικῶν κρίσεων, καθ' ὅλας τὰς κρίσιμους στιγμὰς τῆς ἱστορίας του, τὸ Ἔθνος παρ' ἡμῖν ἀρέσκειται νὰ στρέφῃ τὰ βλέμματά του ἀνήσυχτα πρὸς τὸ μέρος ἐνθα κυματίζει ἡ βασιλικὴ σημαία. Ἐίτε καθ' ἕξιν, εἴτε ἐξ ἀνατροπῆς, εἴτε ἐξ ἰδιοσυγκρασίας συμβαίνει τὸ τοιοῦτον, ἀδιάφορον! Ὁμοίως πρὸς ναυαγὸν ὅστις πλήρης ἐπιθανατίου ἀγωνίας πειράται νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀκτὴν, τὸ ἀντικείμενον τῆς σωτηρίας του, οὕτω καὶ ὁ λαὸς στρέφει πρὸς τὴν βασιλείαν, μετὰ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ὅτι θὰ ἀνεύρῃ ἀνακούφισιν εἰς τὰ δεινὰ του ἐν αὐτῇ ἀνάγκῃ τὴν ἐσχάτην καταφυγὴν. Τοῦτο δὲ γίνεται καθόσον ὁ λαὸς γνωρίζει τὰ προνόμια καὶ τὰ σωστικὰ ὄπλα, ἅτινα τὸ σύνταγμα ἐναπέθεσεν ἐν ταῖς χερσὶ τῆς βασιλείας, καὶ ἰδοὺ διατὶ ὁ λαὸς ἐν κρίσιμους στιγμαῖς καὶ ἐν ἔθνικαῖς ταλαιπωρίαῖς, δὲν διστάζει ὁμοθυμαδὸν νὰ ἐρωτᾷ, «τί θὰ κάμῃ ὁ Ἡγεμὼν»;

Ἄλλ' εὐρισκόμεθα πράγματι εἰς μίαν τῶν κρίσιμων τούτων στιγμῶν; Καὶ τάχα μήπως ἀπατώμεθα ἐπὶ τῆς πραγματικότητος τῶν αἰσθημάτων, ὧν ἐμφορεῖται σήμερον ὁ τόπος; Ὡς πρὸς τοῦτο, ἀς μᾶς ἀπαντήσωσιν ὅσοι ἔχουσι τὴν ἕξιν νὰ ἀναγινώσκουσιν ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ λαοῦ. Ἄς μᾶς εἰπωσιν, ἐὰν ἔχουσι τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος, τοῦ τοσοῦτον αὐθορμήτου καὶ ἐπανειλημμένου τῶν διαμαρτυρήσεων, αἰτινας βροχηδὸν ἀπανταχόθεν ἐπέρχονται, ἐὰν, ἐνδοιάζουσιν ὡς πρὸς τὴν πικρὰν μεταμέλειαν ἧτις πάντας κατέλαβε, καὶ ἐὰν δυσπιστῶσιν εἰς τὴν ὀργὴν, ἧτις ὑποκώφως μαινεταὶ καὶ βουχᾶται. Οἱ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ὑποκρίνονται, εἶναι ἀληθεῖς, ὅτι οὐδὲν ἐν τούτοις διορῶσι. Διαμένουσιν ἀναίσθητοι, τὸ εἰζεύρομεν, χλευάζοντες καὶ καταφρονούντες μάλιστα τὰς ἐνεργητικὰς ταύτας διαδηλώσεις τοῦ δημοσίου φρονήματος, καθ' ὅσον αὐτοὶ κατέλαβον τὴν ἐξουσίαν ἀπλῶς καὶ μόνον πρὸς διευθέτησιν τῶν ὑποθέσεων των, καὶ δὲν ἐννοοῦσι νὰ ἀποχωρήσωσι τῆς ἀρχῆς, εἰμὴ ἀφοῦ συμπληρώσωσι τὸ ἔργον τῆς φοβερᾶς αὐτῶν θυσίας, ἢ ἀφοῦ ἡ δημοσία ἀγανάκτησις τοὺς ἐκδιώξῃ ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τῆς Πατρίδος, ὅπως ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ μαστιγίου ἐξεδίωξε ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τοῦ Πατρὸς του τοὺς ἐν αὐτῷ πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας....

Τὸ δ' ἐπιστέφον ὅλον τοῦτον τὸν χειμῶρα τῶν διαμαρτυρήσεων εἶναι πρὸ πάντων οἱ φόροι. Δὲν ἐννοοῦμεν ποσῶς νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ λαὸς παρ' ἡμῖν εἶναι φύσει δυσάγωγος. Δυστυχισμένε λαέ!

Ἡ ἱστορία τοῦναντίον μᾶς διδάσκει ὅτι οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ βασιλείου ἠρνήθη τοῦ νὰ ὑποκύβῃ εἰς οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν, ὅσω βαρεῖα καὶ ἀν ἦτο, καὶ πάντοτε ὁσάκις ἡ ἀνάγκη παρέστη, συνεμαρμώθη πρὸς πάντα, σχεδὸν ἀπροσκόπτως καὶ σχεδὸν ἀγογγύστως **Bos suetus aratro**. Ἐσχάτως ἀκόμη ὑπέφερε τὸν βαρύτερον τῶν φόρων, τὸν φόρον τοῦ αἵματος μετ' αὐταπαρνήσεως, ἀνωτέρας πάντος ἐπαίνου, καθόσον εἶναι πασίγνωστον ὅτι ὀλόκληροι οἰκογένεια ἐπὶ μακροῦς καὶ θλιβεροῦς μῆνας ἐστερηθήσαν τοῦ μόνου αὐτῶν στηρίγματος καὶ πλείστα ὅσα εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐσχάτην πτωχίαν. Καὶ ἐὰν τότε εἶδομεν ἐκτροπὰς τινας ἀπὸ τοῦ καθήκοντος, τοῦτο ἐπίσης ὀφείλομεν εἰς τὰς παροξύνσεις τῆς τρικουπικῆς πολιτικῆς, καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς κακῆς πίστεως ἀνθρώπους οἵτινες ὡς ἀντιπολιτευόμενοι ἐνόουν τὸ πᾶν νὰ παραλύσωσιν ἐπὶ προσωπικῶ καὶ ἐγωϊστικῶ σκοπῶ. Ὁ λαὸς ὅθεν παρ' ἡμῖν εἶναι λίαν εὐάγωγος καὶ χειροῆθης. Εἰζεύρετε ὁμῶς διὰ τί σήμερον ὁ λαὸς οὗτος διαμαρτύρεται μετὰ τοσαύτης δριμύτητος, καὶ διὰ τί ἐνόμισε δέον νὰ καταφύγῃ μέχρι τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου; Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ζητούντες τὰς μεγάλας ταύτας παρ' αὐτοῦ θυσίας, ἐστερηθήσαν τοῦ πρὸς τοῦτο δικαιώματος, καθόσον ἀναξίως τὸν ἐξῆπάτησαν, καθόσον ἐκάστη τῶν πράξεών των φέρει τὴν ἀνεξάλειπτον σφραγίδα, τὸ ἀνεξίτηλον στίγμα τῆς πολυειδοῦς ψευδολογίας των. Ἀπὸ ἑνδεκα ἤδη μῆνῶν, ἀνευ αἰσχύνης καὶ ἀνευ τύψεως, διαπράττουσι τὰ ὄργια των πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἐκπλήκτου κόσμου, καὶ σήμερον ἀκόμη ζητοῦσι νὰ ἀπατήσωσι τὸν δυστυχῆ τοῦτον λαόν, καὶ νὰ τοῦ ἀφαρπάσωσι κάμποσα ἐπὶ πλέον ἑκατομμύρια ὅπως τὰ χρησιμοποιήσωσιν ἀχνίζοντα ὅλως, εἰς τὴν τράπεζαν ἐκείνην τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ δαπάναι πληρόνονται διὰ τοῦ προὔπολογισμοῦ, καὶ τῆς ὁποίας ὅλα τὰ πολυποικίλα ἐδέσματα παρατίθενται διὰ τινος εὐνοουμένου! "Ω! πόσον ὁ τόπος θὰ αἰσθάνεται σήμερον τὴν πλάνην του! Il n' a rien fait pour moi : j' avais tout fait pour lui! ἕκαστος μετ' ἀπελπισίας ἀναφωνεῖ. Μεθ' ὀπίσεως ἀδημονίας ὁ τόπος ἀναμένει τὴν στιγμὴν ὅπως τιμωρήσῃ παραδειγματικῶς τοὺς τολμήσαντας μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ νὰ περιπαίξωσι τὴν εὐπιστίαν του. Ἡδὴ ἀπανταχόθεν ἀ-

κούομεν αναπεμπομένους πανδήμους εὐχάς: ἀδὲν θέλομεν πλέον ἀνθρώπους πλήρεις ἐμφάσεως. τῶν ὁποίων τὸ στόμα εἶναι κατάκορον ψευδῶν ἐπαγγελιῶν, ἢ δὲ καρδία καθελκωμένη ὑπὸ τῆς πονηρίας. Μακρὰν ἀπ' ἡμῶν οἱ ἐπικινδύνοι καυχηματῖαι, οἱ ἔχοντες τὴν γλῶσσαν θερμῶδη, τὴν δὲ χειρονομίαν ἀπειλητικὴν, καὶ οἵτινες δὲν διεφθίμιζον τοσοῦτον ὑψηλοφάνως ὅλας τὰς ἀρετὰς τῶν εἰμῆ ὅπως δύνανται νὰ διαπράττωσιν τὰ ὀνειδῆ! Μακρὰν ἀπ' ἡμῶν οἱ ἀνθρώποι, οἵτινες δὲν ἐδείχθησαν τολμηροὶ εἰμῆ ἐν τῷ κακῷ, καὶ οἵτινες μετεχειρίσθησαν ὅλην αὐτῶν τὴν δύναμιν ὅπως καταθλίψωσι τὸν λαὸν καὶ διευθύνωσι κατ' αὐτοῦ σωρείαν πραξικοπημάτων, ἅτινα θὰ τὸν ἀγάγωσιν εὐθὺ πρὸς τὸν ὄλεθρον. Δότε μάς ἀνδρας μετριοπαθεῖς, πρακτικούς, σεμνοὺς καὶ φρονίμους, ἀνδρας διασώζοντας τὴν ἀγνότητα τῆς αἰδοῦς, ὑποσχόμενους μὲν ὀλιγώτερα, παρέχοντας δὲ περισσότερα, ἀνδρας ἐπὶ τέλους οἵτινες ἐὰν ἐμελλόν νὰ πέσωσι, θὰ ἔχωσι τὸ θάρρος νὰ πέσωσιν ἐντίμως!»

Τοιαύτη εἶναι ἡ θέσις τοῦ ὑπουργείου. Καταπεσὼν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς χώρας, δὲν ζῆ ἐν τῇ Βουλῇ, εἰμῆ ἔνεκα περιστάσεων καθαρῶς τυχαίων, ἀλλ' ἀτυχῶν, ἐκ τῆς ἀσθενείας ὀηλονότι ἐπιφανοῦς πολιτευτοῦ καὶ τῆς ἐντεθῆν προκυτούσης συγχύσεως ἐν ταῖς τάξεσι τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἡ πλειοψηφία τοῦ ὑπουργείου, ἐφ' ἣ δὲν τολμᾷ πλέον τοῦτο νὰ καυχᾶται, δὲν εἶναι εἰμῆ φαινομενικῆ, λαμβανομένου ὅπ' ὄψιν ὅτι φίλοι αὐτοῦ δυσανασχετοῦσι νὰ προσέρχωνται εἰς τὰς συνεδριάσεις. Ἡ πλειοψηφία αὐτοῦ στηρίζεται ἐπὶ σκιδος σεσαθρωμένης, ἐπὶ τῆς λίαν ὑπόπτου ὀηλονότι ἀφοσιώσεως τῶν λεγομένων βουλευτῶν τῆς Θεσσαλίας, οἵτινες κυρίως εἰπεῖν οὐδὲν ἀντιπροσωπεύουσι. Ὅτι δὲ οὐδὲν ἀντιπροσωπεύουσι τὸ εἶδομεν πλέον ἢ πλειστάκις, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὸ εἶδομεν χθές, ὅτε ὠχρότεροι καὶ μᾶλλον ὑποπετιμημένοι τῶν χαλκίνων νομισμάτων προσῆλθον ἵνα ψηφίσωσι τὸ σχετικὸν νομοσχέδιον κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου των, ἀνευ δὲ συστολῆς κατέδειξαν τοῖς πᾶσιν ὅτι δι' οὐδὲν ἄλλο ἐνδιεφέροντο εἰμῆ διὰ τὰ ἄτομά των, καὶ ὅτι ἐν τῷ κοινοβουλίῳ οὐδὲν ἕτερον ἀντιπροσώπευον εἰμῆ τὰ ἑαυτῶν συμφέροντα καὶ τὰς ὀρέξεις των. Εἰς τιμὴν δὲ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος λέγομεν ὅτι ἐὰν ἐξηρῶτα ἀπ' αὐτῶν ὁ τόπος ἤθελεν ἦδη σωθῆ. Τὸ ὑπουργεῖον ἤθελε μειοψηφεῖ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, ὡς ἦδη μειοψηφεῖ καὶ ἐν τῇ Ἑθνικῇ συνειδήσει, καὶ στηριζόμενός τις ἐπ' αὐτῶν θὰ ἠδύνατο ἀψευδῶς νὰ εἶπῃ: Δὲν ὑφίσταται πλέον Κυβέρνησις!

Ἐὰν πάντες ἡμεῖς συγκινούμεθα ἐξ αὐτῆς τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, ὑπὲρ πάντα οἷον ἄποτε ἄλλον βεβαίως θὰ συγκινηθῆ, ὁ προεξάρχων ἐν τῇ διευθύνσει τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων, ὁ Βασιλεὺς. Ὅσοι καὶ ἂν συνείθισαι νὰ συλλογίζηται τὰς ἐλαχίστας θλιβεράς ἐντυπώσεις τοῦ λαοῦ του, δὲν δύνανται τὴν φορὰν ταύτην ἰδιαίτατα νὰ μὴ καταπλαγῆ. Διότι οὐδέποτε ἐπικλήσεις μᾶλλον ἐνδελεχεῖς καὶ μᾶλλον θερμαὶ δὲν τῷ ἀπηυθύνθησαν ὅσον ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν· οὐδέποτε ἱκεσίαι πολυπληθέστεραι καὶ ὀμοθυμωτέραι δὲν διετάραξαν τὴν γαλήνην τοῦ θρόνου. Ἀναφορὰ ἐπὶ ἀναφορῶν, αἰτίσεις ἐπὶ αἰτίσεων σωρηδὸν ἀπ' ὅλων τῶν γωνιῶν τῆς χώρας ἀπηυθύνθησαν, ὅπως διαμαρτυρηθῶσι κατὰ τῶν ταμειωτικῶν μέτρων τοῦ ὑπουργείου, κατὰ τρόπον ὅστις πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν καταλείπει περὶ τῆς φύσεως τῶν αἰσθημάτων τῶν ἐμπνεόντων τοὺς ὑπηκόους του. Ἀναντιλέκτως θὰ ἀδῆμονεῖ καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι, διότι εὐρίσκεται ἀπέναντι τῆς ὀδυνηροτέρας τῶν θέσεων, ἀπέναντι τῆς μᾶλλον ἀμυγᾶνου ἀπορίας. Νὰ μὴ λάβῃ οὐδόλους ὅπ' ὄψιν τὰς τῶσον σαφεῖς καὶ

τόσον ἐκφραστικὰς ἐκδηλώσεις τῆς θελήσεως τοῦ Ἔθνους, βεβαίως δὲν δύνανται. Ἄφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐξακολουθῆ τιμῶν διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ἀνθρώπου· οὕτως ἀσεβήσαντας κατὰ τῆς Πατρίδος, ἐπίσης καθ' ἡμᾶς δὲν δύνανται. Ἐνεκα τούτου ἐὰν ἐπετρέπετο ἡμῖν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς σκέψεις ἡμῶν, μεθ' ὅλης τῆς παρρησίας ἢ ἐπιβάλλει ἡμῖν ἢ πρὸς τὸν θεσμὸν τῆς Βασιλείας εὐλάβεια, θὰ ἐλέγομεν:

«Μεγαλειότατε! συνέλθετε εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς· διότι ἡ στιγμή εἶναι λίαν κρίσιμος. Ἡ βασιλεία δὲν καταδικάσθη νὰ τήκεται καὶ καταρρῆθῃ ὡς σεσαθρωμένον οἰκοδόμημα. Εἶναι ὁ θεσμὸς αὐτῆς ἡ προσωποποίησις ἡ μᾶλλον ζωντανὴ τῆς ἐθνικῆς θελήσεως καὶ τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου. Δὲν εἶναι σκιδὰ νεκρὰ ἀνευ ἐπιδράσεως σωστικῆς καὶ τελεσφόρου ἐπὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων. Ἐποφελήθητε λοιπὸν τὴν πρώτην εὐκαιρίαν καθ' ἣν θέλει ὑπορῶσκει ἐπὶ τοῦ ἐσκοτισμένου καὶ νεφελώδους ἡμῶν ὀρίζοντος ἡ ἐλαχίστη ἀκτὴς φωτός, ὅπως ἐξέλθητε ἀπὸ τῆς πολυσάλου ταύτης θαλάσσης, ἐφ' ἣς φέρονται ἀπαίσιαι κυβερνήται, ἀνεκδιήγητα ἐπαγαγόντες ἡμῖν δεινά. Συνέλθετε εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς! Ἰσχυροποιήσατε πάντα δυνάμενον ἵνα πατάξῃ τὸ νῦν κρατοῦν σύστημα, ἀπαλλάξῃ δὲ καὶ τὸ Ἔθνος καὶ τὸν θρόνον ἀπὸ δεινοτέρων συνεπειῶν, ὅπως μὴ λεχθῆ ἡμέραν τινὰ ὅτι ἡ Μεγαλειότης σας δὲν ἔκρινε σκόπιμον νὰ συγκινηθῆ ἀπέναντι τῶν οἰμωγῶν καὶ ὅλων τῶν κραυγῶν τῆς ὀδύνης τῶν ἐξερχομένων ἀπ' αὐτῶν τῶν σπλάγγων τοῦ Λαοῦ!»

Εὐρώτας.

ΒΟΥΛΗ

Δευτέρα—31 Ἰανουαρίου.

Ἡ συζητικὴς ὑπῆρξεν ἔκτακτος διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι διεξήχθη τακτικώτατα. Οὐδεμία παρένθεσις ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνευ διετάραξε τοὺς κύκλους τῆς· ὁ κ. Δημητρακάκης, —καὶ θὰ ἤρκει μόνος οὗτος νὰ ἐπεξηγήσῃ τὴν ἡμερίαν, —ἐτήρησεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους συγκινητικὴν σιγὴν. Ὁ κ. Δεληγιάννης, ὅταν ἐβῆσεν ἡ ἐξδόμη, ἀντὶ ὡς συνήθως, νὰ ἀναβιβάσῃ τὸν πῖλον τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πρὸς ἀναχώρησιν, ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος· διότι μὲ συγχωρεῖτε νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ποτὲ, οὐδέποτε ὁ κ. Δεληγιάννης ἐν ταῖς κοινοβουλευτικαῖς αὐτοῦ ἀγορεύσεσιν ἀποχωρίζεται τοῦ πῖλου του, τὸν ὁποῖον ἔχει πάντοτε ὅπ' ὄψιν του, ὡς νὰ ἐξάγῃ ἐξ αὐτοῦ τὰς ἰδέας του, καὶ ὅχι ἐκ τῆς κεφαλῆς του.

Λοιπὸν, bis: ἡ συνεδρίασις ἦτον ἔκτακτος, διότι ἦτο τακτικὴ. Ἡ ἀντιπολιτεύσεσις εἶχεν ὄρεξιν συζητήσεων, καὶ ὅχι ἀποχωρήσεων· ἀπ' ἑτέρου ἡ Κυβέρνησις ἔσπευσε νὰ ἀντιμετρηθῆ βῆμα πρὸς βῆμα μετὰ τῶν ἀντιπάλων τῆς ἐν τῷ σταδίῳ τῶν λόγων, καὶ ὅχι ὅπως ἄλλοτε, σιωπῶσα καὶ ὑποβλέπουσα τὴν ὀμιλητικότητά των ἐναντίων· καὶ τοῦτο οὐχὶ τόσον διὰ τὴν σπουδαιότητα τοῦ προκειμένου ζητήματος, ὅσον διὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν Θεσσαλῶν βουλευτῶν τῆς, τῶν ὁποίων ὄφειλε νὰ ἐδραϊώσῃ τὴν διασεισθεῖσαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν πίστιν, ἐπὶ νομοσχεδίου τόσον

προβληματικῆ, ἢ μὴ, εἰς τὰ συμφέροντα τῶν νέων ἐπαρχιῶν.

Ἄλλ' ἐγὼ νομίζω ὅτι μάταιος ἦτο ὁ ὑπερβολικὸς ζήλος τῆς Κυβερνήσεως· διότι τόσω τελείως, φαίνεται, ἐσαγνεύθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ κατὰ τὰς ἐσχάτας ἰδιαιτέρας πρὸς αὐτὸν παραστάσεις, περὶ ὧν διέλαβον αἱ ἐφημερίδες, ὥστε ὅχι μόνον ψηφίζουσιν, ἐκτὸς δύο, ὑπὲρ τοῦ Κυβερνητικοῦ νομοσχεδίου, ἀλλὰ καὶ ἀπαξιοῦσιν οἱ πλείστοι νὰ παρακαλοῦντοσιν ἐν προσοχῇ τὰς φάσεις τῆς συζητήσεως, ἄλλοι ἄμεριμνοι ἐν τοῖς διαδρόμοις βηματίζοντες, καὶ ἄλλοι ἀναχωροῦντες· τοῦτο ἰδίως παρετηρήθη ἐν τῇ ὀμιλίᾳ τοῦ βουλευτοῦ Βάλου κ. Φιλαρέτου.

Ὁ κ. Φιλάρετος εἶναι ὁ μόνος ἐκ τῶν Θεσσαλῶν ἀντιπροσώπων πολεμήσας τὸ νομοσχέδιον, ὡς ἀσύμφορον καὶ εἰσάγον τὴν ἀνισότητα. Δὲν ἀντιστάμεθα, εἶπεν, εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ χαλκίνου νομισματος, ἀλλ' ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἀφομοίωσιν τῶν φόρων. Διατί αἱ νῆαι ἐπαρχίαι νὰ πληρώνωσι 13 τοῖς 0)0 περισσότερον τῶν παλαιῶν; Δὲν ἐφοδιάζομαι μὲ γνώμας οἰκονομολόγων· ἐκφράζω ἀπλῶς τὸν νόμον τοῦ τόπου τὸν ὁποῖον ἀντιπροσωπεύω.

Διὰ τῶν κκ. Πετιμεῖᾶ, Σωτηροπούλου, Μεσσηνέζη, καὶ Δεληγιάννη, ἡ ἀντιπολιτεύσεσις ἐκτύπησε τὸ νομοσχέδιον ὡς ἀντισυνταγματικόν, ὡς καθιεροῦν τὴν ἀνισότητα τῆς πληρωμῆς τῶν φόρων, ὡς μὴ μετατρέπον, καὶ μετὰ τὴν ἐπιψηφίωσιν του, τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων.

Εἶπε διὰ τοῦ Πετιμεῖᾶ: Δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ὑποχρεώσωμεν τοὺς Θεσσαλοὺς νὰ πληρώσωσι τοὺς φόρους των διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· εἶναι μεγίστη ζημία. Πάλιν ἡ κερδοσκοπία θὰ ἐνεργῆ, καὶ ὁ χαλκὸς θὰ εἰσέρῃ διαρκῶς, διότι τὰ ταμεία ἐκείθεν δὲν δύνανται νὰ ἀποστείλωσι περισσεύματα.—Συνειθίζου νὰ λέγωσιν ὅτι τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα συζητοῦν, εἶναι ἐπιστημονικά· ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἀνέλθωμεν μέχρι τοῦ ὕψους τῆς ἐπιστήμης.—Ὁ κ. Σωτηρόπουλος διεκρίθη ἐν τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπιδεξιὰν ἐξέλιξιν καὶ διατριβὴν περὶ λεπτομερείας, αἵτινες διαφεύγουσι συνήθως τὴν παρατηρητικότητα τῶν ἄλλων ἀγορητῶν.

Ἄλλ' ἡ παρούσα ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κατάστασις, ἀπαντᾷ ἡ Κυβέρνησις διὰ στόματος τοῦ πρωθυπουργοῦ, πιέζει τὴν ἐπαρχίαν πλειότερον τῆς ἀνισότητος, τὴν ὅποιαν λέγετε· καὶ διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἰσότης πρέπει νὰ λάβωμεν τὴν συγκατάθεσιν ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους εἰς ἐδόσατε τὸ δικαίωμα κα! Ὡς ἐφροντίζομεν μόνον διὰ τὸ δημόσιον, ἂν διετάσσαμεν τὰ ταμεία τῶν νέων ἐπαρχιῶν νὰ μὴ ἐξάγωσι πλέον χαλκόν· ἀλλ' ἡμεῖς ἐφροντίσαμεν καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν, ἐπιτρέποντες τὴν κυκλοφορίαν τοῦ χαλκοῦ.

Ὁ Πρόεδρος ἐτοιμάζεται νὰ θέσῃ τὸ νομοσχέδιον εἰς ψήφισιν δι' ἀναστάσεως, ἀλλ' ἐκτελεῖται ὁ πόθος πολλῶν μελῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, φωνούντων δι' ὀργανωτικῆς κλήσεως! Κατ' ἀρχὰς τὰ ἐδῶλια τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος φαίνονται πυκνότερον κάπως κατεχόμενα τῶν τῆς δεξιᾶς, ἀλλὰ βαθμῶν, μεταξύ ἀναγινωσκόμενου τοῦ καταλόγου, συμπυκνῶνται ἢ συμπολιτεύσεσις καὶ ἐπὶ 164 ψηφισάντων,

κερδίζει τὸ ζήτημα διὰ πλειοψηφίας 30 ψήφων, πομπῶδως ἐξαγγελοῦσθαι ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου τῆς βουλῆς.

Ὡς φαιδρὸν ἐπίλογον τῶν σημειώσεών μου παρουσιάζω καὶ πάλιν τὴν γνωρίμων φυσιογνωμίαν τοῦ κ. Δουζίνα, θριαμβεύσαντος· ἐξαιρέτως ἐν τῷ προλόγῳ τῆς συνεδριάσεως. Δὲν εἶναι πλέον ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ ἡ 30μελὴς ἐπιτροπὴ του. Τὸ θέμα εἶναι καινόν, καὶ ἐπιδεικνύει καινὰς χάριτας. Τὸν ἐμπνεῖ ὁ κ. Μεσσηνέζης, προτείνων νὰ γίνῃ σκέψις περὶ ἄλλης αἰθούσης συνεδριάσεων, τῆς παρούσης ἀποδειχθεῖσης ἀκαταλλήλου.

Ἐπορίληψις τῶν ὑπὸ Δουζίνα μακρῶς καὶ βροντωδῶς καὶ ἐν ἐξάψει λεχθέντων: Προτιμῶ κακὴν αἰθούσαν ἀπὸ τὸ ἄτοπον καὶ ἄκοσμον τῶν ἐν αὐτῇ συνεδριάζόντων. Τί ὠφελεῖ νὰ λέγωμεν: ὦ οἶα κεφαλῆ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει! Συνειθίζομεν νὰ δαπανῶμεν εἰς κομψὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ καταστήματα· ἔχομεν Ἀκαδημίαν, καὶ δὲν ἔχομεν ψυχρὴν οἰκούσαν ἐν αὐτῇ! Εἶμαι ἐναντίος τοῦ φαρισαϊσμοῦ, τοῦ καθαρίζοντος τὰ ἔξωθεν τῆς παροψίδος· καὶ τοῦ ποτηρίου! Εἶμαι ὑπὲρ τῆς ἐν ὑπαίθρῳ συνεδριάσεως! διότι θὰ εἰμεθα ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τοῦ λαοῦ, καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς ἀτμοσφαιρῆς θὰ ἐμποδίζῃ τὴν παράτασιν τῶν συνεδριάσεων.—Ὁ ἐπίδοξος κληρὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι πολιτευομένων εἶναι: κλέπτῃς! ὁ Μιλτιάδης· καὶ ὁ Ἀριστείδης· καταγορήθησαν ὡς τοιοῦτοι· ἐμπρός, κ. πρωθυπουργέ, εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναμορφώσεως!

Καὶ μίαν εὐφυολογίαν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ἀπαντῶσαν εἰς τὴν ἀνωτέρω πρότασιν τοῦ κ. Μεσσηνέζη:

—Ὡς φαίνεται καὶ τοῦτο εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ οἰκονομικὰ μέτρα τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Τρίτη — 1 Φεβρουαρίου.

Ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν νεναρκωμένον τὸ Ἀγροτικὸν ζήτημα, ἀποσείει τὴν νάρκωσιν του σήμερον, αἰφνιδίως ἀνακινούμενον, καὶ ἀποτελεῖ τὸ θερμότερον ἐπεισόδιον τῆς συνεδριάσεως, ἀπειλήσαν πρὸς στιγμὴν νὰ λάβῃ θερμότερας ἐτι διαστάσεις· ἀρκεῖ ὅτι ὁ Δημητρακάκης ἔσχεν ἐνεργὸν μέρος ἐν αὐτῷ.

Τὸ ἔφερεν εἰς τὸ μέσον ὁ Ζυγομαλάς ἀναγνοὺς τηλεγράφημα ἐξ Ἀρτης περὶ νέων καταπιέσεων· τὸ ἡμρισητήτησεν ὁ Πρωθυπουργός, τὸ ἠρνήθη ἐντελῶς ὁ Καραπάνος, καὶ ὁ Μεσσηνέζης, ἀγνοῶν διὰ τίνος ρητορικῆς δεξιότητος συναρμολογήσας τὰς ἰδέας του, τὸ ἀνύψωσεν, ὡς πάλαι τὴν γελῶν ὁ ἀετὸς τοῦ Δισώπου, ἐπὶ τοῦ αἰθέρος—τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως!

—Εἶνε βλασφημία νὰ λέγῃ Ἕλληνας πρωθυπουργός ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀγροτικὸν ζήτημα. Ἡ ἄρνησις τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος εἶνε ἄρνησις τῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις εἶνε κοινωνικὴ ἐπαναστάσις, καὶ καθιέρωσε δικαιώματα νοερά καὶ ἀπαρθεῖστα.

Ἐξακολουθεῖ δὲ γοργῶς ὀμιλῶν καὶ πολλάκις καὶ πυκνῶς ἐξακοντίζων τὴν λέξιν ἐπαναστάσις. Τοῦθ' ὅπερ ἐπανιστᾷ τὸν πρωθυπουργόν, παρατηροῦντα ἐν εὐχερῶς διαγιγνοσκόμενῃ ἐπὶ τῆς ὀψεως του ὀργῇ, ὅτι σήμερον οὐχὶ πλέον δι' ἀποχωρήσεων, ἀλλὰ δι' ἄλλου μέσου ἀναβάλλουσι τὴν συζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Θόρυβος ἐγείρεται καὶ ἰαχὴ, ἀπειλῶν τὰ συνήθη, ὁ κ. Μεσσηνέζης διπλασιάζει τὸν ἀτμὸν τῆς ἀμικμαχίας του ἐπὶ

του βήματος, ο πρωθυπουργός πειράται ηρωϊκώς να σταματήσει την όρμη του, προβάλλων ότι όμιλει εκτός του θέματος, διαμαρτύρεται ή αντιπολιτεύσει, άλλ' εύτυχως ο κ. Μετσβνέζης απροσδοκίως έν παιδική συγκαταβάσει κατευνάζεται προσθέτει όλίγα έν ήσυχω τόνω, τά κύματα καθίστανται απαλότερα, μέχρις ου μετά μικράν άκόμη συζήτησιν κοπάζουσι.

Και ανατέλλει ο πολιικός άστηρ της Κυβερνήσεως: άρχεται ή συζήτησις του προϋπολογισμοϋ.

*

'Απ' άρχής της επαναλήψεως των συνεδριάσεων εγνωσθη ότι ο κ. Χατζόπουλος θα όμιλει επί του προϋπολογισμοϋ ήτο δε προφανές τούτο εις πάντα τον θεωρούντα αυτόν από τινος παριστάμενον με πληθύν έγγραφον υπό μάλης, και άπεργόμενον άπρακτον' και ήδη άνυπόμονος ως έραστής διά την όραν της συνεντεύξεως, άμα τη έκφώνησει ενός ενόματου υπό του Προέδρου, εύρίσκειται επί του βήματος, άλλ' εκεί καταφθάνει έτερος άπαυλος, ο κ. Ρηγόπουλος, διαμφοισθητών τό βήμα: 'Επί στιγμάς ίστανται άμφοτέροι άγαλματώδεις επί του βήματος, μη έννοούντες ύποχώρησιν, φωνάι άκούονται: και οι δύο, οτε ο κ. Χατζόπουλος ύποχωρεί εις την ποιητικήν ισρότητα του συναδέλφου του, και ο κ. Ρηγόπουλος προλογίζει.

*

'Αλλ' ο κ. Χατζόπουλος εγκλείει τό πλούσιον ύλικόν ενός ρήτορος: είναι νέος άκόμη και έχει να προσδεύη, έχει να αναβή. Ο λόγος του είναι μακρότατος, έκταθείς ύπερ τας δύο ώρας: τον φέρει εις πέρας εύφραδέα. Άκούεται προσεκτικώς ύπ' άμφοτέρων των μερίδων, έπευφημείται έν τω μεταξύ υπό της άριστερας, και κατερχόμενον τον χειροκρο-

τούσι. Φρονώ μόνον ότι ή εκ του λόγου του έντύπωσις θα ήτο βαθύτερα, έν ο έπίλογος ήτο κάπως συντομώτερος: δέν πρέπει να άνγκάζονται οι άκραται να φωνάζουν: αϊριοι, αϊριοι! Άνεξκρήτως του άσφαλούς ή μη των κρίσεων και επιχειρημάτων του, ο εξ Εύρυτανίας βουλευτής εύρίνη τον όρίζοντα της πολιτικής συζητήσεως, και άνυφοί εκείνην όπου δεί.

'Αφορμώμενος εκ της συζητήσεως του προϋπολογισμοϋ και των οικονομικών της αντιπολιτεύσεως επί των δαπανών του ύπουργείου των Έσωτερικών, τους όποιους άνέλαθε να παρουσιάση αυτός, άπτεται πολλών ζητημάτων άφρονόντων εις την παρελθούσαν, παρούσαν και μέλλουσαν πολιτικήν ήμών ζωήν.

Διότι, λέγει, τά πάντα συνδέονται με την ρύθμισιν των οικονομικών ενός κράτους, παρ' ήμιν δε και αι συνταγματικαι και έλευθερικαι και αι ύποχρεώσεις προς δούλους αδελφούς. Πρέπει να ενισχύσωμεν τας παραγωγικας δυνάμεις του τόπου, όπως γίνη ικανός να ύποστή νέα βάρη, και ήθικώς να τον παρασκευάσωμεν, όπως άπαλλαγη της επιδράσεως όλεθρίου έσωτερικού συστήματος. — 'Η μηχανή της κεντρικής εξουσίας είναι βαρεία διά τό μικρόν έθνος μας: είναι ως να έθέσαμεν επί λέμβου άτμομηχανήν δυνάμεως 1000 ίππων: ή λέμβος θα συντριβή.

'Αλλ' αν ο κ. Χατζόπουλος εινε ή μελέτη, ο πρό αυτού άγορεύσας ούρανοδάμων και θαλασσοδάμων βουλευτής Πατρών είναι ή εμπνευστής. Επί του ζηροτέρου εδάφους πολιτικής συζητήσεως, επί της φορολογίας, πως κατώρθωσε να οικοδομήση εκείνα τά στιλπνά παλάτια των πρωτοτυπωτάτων μεταφορών, των παρομοιώσεων, των ιστορικών παρεκβάσεων, των άνεκδότων, της ποιήσεως, της σατύρας, της εύφυίας,

της γελοιότητας! Τι μωσαϊκόν ήτον εκείνο! Και όσω κενούνται τά θρανία της τε συμπολιτεύσεως και αντιπολιτεύσεως, τόση ο κ. Ρηγόπουλος πληροϋται ιδιοφυίας και μανίας παρομοιώσεων! Τά φορολογικά νομοσχέδια παραβάλλονται με σκεπάσματα δι' όν εκάλυφθη ποτε ψυχορραγών Αύτοκράτωρ της Ρώμης! 'Η Κυβέρνησις είναι ο Σαλμανούς, και Ζεύς ή λαός, όστις θα βίψη τους κροαυούς του! 'Η ιστορία του Άγγλικού Κοινοβουλίου εις τό μέσον, ο Σκόζης, τό άνθος του έρωτος, ο Σόλων, ο Πήτ, ο πατήρ του κ. πρωθυπουργού, ο Γλάδστον, ο Γολδόνης με την κωμωδίαν του έν ή ύπάρχει μακρός κατάλογος έραστών. Έν μέρος του λόγου του δύνάται κάλλιστα να κληθή: Κέβητος Θηβαίου πίνα! είκων παριστώσα τό οικονομικόν σύστημα του Καλλιγιά.

Και άφου έτελείωσε τό ποιήμα του, άπαντά τις, κατερχόμενος, προς τό μειδίημα του κ. ύπουργού των οικονομικών:

— 'Ο κύριος Καλλιγιάς χαμογελά, άλλ' οι συμπολιταί μου έν Πάτραις κλαίνε!

Κουτρούλης.

ΑΝΟΣΤΙΕΣ

Πότε και πότε έρχονται του έθνους οι πατέρες, για να μη λησμονήσωμε πως έχουμε βουλή! χωρίς κουδέντα να περνούν ή ώραις κι' ή ημέραις, κοστίζει 'στα συμφέροντα του έθνους μας πολύ. Πρώτα να τραγουδήσωμε, να πιωμε και να φάμε, κι' έπειτα με τό κέρι μας εις τη βουλή να πάμε.

'Ιδού! τά Νομοσχέδια περνούνε ένα ένα, τά γάλλικα νομίσματα έπέρασαν κι' αυτά: σάς θέλω, μην άφίστετε άπεραστο κανένα, περάστε και γάλλικα και κάλπικα λεφτά. Όσα και αν περάστε θα ήναι για καλό μας, περάστε και μιá θηλειά άκόμη 'στό λαϊμό μας.

Κανένα δίχως πέρασι 'στον τόπο ως μη μένη, για φάρμακο σωτήριο καθένα ως περνα' και ήμαστε και θάμαστε κατευχαριστημένοι σ' ό,τι τό βήμα της βουλής γενναίως μας κερνά. Και αν έσειτε φωνάζετε μες 'στη βουλή τό **Ναι**, μαζί σας **Ναι** φωνάζουμε κι' έμεις 'στον καφφενέ.

'Ιδού! τά Νομοσχέδια περνούνε πέρα πέρα, και ο Δουζίνας ο γνωστός φωνάζει ότι πρέπει να όμιλούν οι ρήτορες εις ανοικτόν άέρα, και να χουν από 'πάνω τους τον ούρανό για σκέπη. Να βλέπουν την Άνατολή, να βλέπουν και τη Δύση, και να ένθουσιάζονται με την τριγύρω φύσι.

Γεια σου, Δουζίνα κουβαρντά!.. πές το και πάλι πέστο. ω! ναί! για έβγα 'στ' ανοικτά να μας ένθουσιάσας, να μας είπης τό φοβερό εκείνο μανιφέστο, και με τη ρητορεία σου τον κόσμο να χαλάσας. 'Ω! ναί! αφήστε της βουλής τη μολυσμένη σφαίρα, κι' έβγάτε μιá φορά και σεις εις ανοικτό άέρα.

Και τώρα, τώρα μάλιστα 'στό νέο καρναβάλι, ω! τί καλά να σεις ιδούν και του Διός οι Στύλοι, εκεί να ρητορεύετε με ζέσηκεπο κεφάλι,

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ίδε άριθ. 415)

— Άκούσατε λοιπόν: ο κόμης Σανούτος, ο κύριός μου έχει εμπιστοσύνην εις όλους εσάς, και με διάταξε να σάς προσκαλέσω να λάβητε μέρος, αν θέλετε, εις την ένδοξον πράξιν, όπου με διάταξε να εκτελέσω απόψε. Εκτός της εύγνωμοσύνης του, ο κύριός μου, ο κόμης Σανούτος, την όποιαν θα σάς χρεωστή, με διάταξε προς τούτοις να σάς ύποσχεθώ χρήματα δι' άμοιβήν σας, μέχρι πενήντα ή και έβδομηντα φλωρίων εις έκαστον, και μοι επέτρεψε να σάς δώσω προκαταβολήν.

Και εκδελών βαλάντιον εκ του κόλπου έμέτρησε πενήτηκοντα φλωρία, και ένχειρίσεν ανά δέκα εις έκαστον των πέντε συντρόφων, αϊτινες εύγλυκάνθησαν και ο σιελός των

έβρεσε πλημμυρήσας και ούτε τους όφθαλμούς ούτε τας χείρας των επίστευον.

— Δέν χωρατεύει, βλέπω, ο Μαύρος, παρετήρησεν ο Καρτάτσος.

— 'Ο Μαύρος πληρώνει καλά, ειπεν ο Σιαχτής: ως όψεται εκείνη ή Κοκκινού, ύπετονόρυσε με φωνήν μη άκουομένην.

— Τώρα, επανέλαθεν ο Μαύρος, ιδού με δύο λέξεις ή εργασία όπου θα κάμωμεν αυτήν την νύκτα: άλλά να μη παραξενευθήτε ότι και αν είναι, μηδέν να φοβηθήτε. 'Ο κόμης Σανούτος μας εξασφαλίζει όλους έναντιόν όλου του κόσμου. Και μοι είπε να σάς έγγηθηώ ότι δέν θα πάθωμεν τίποτε, και μη φοβησθε, αυτός έχει την ευθύνην. Μη σάς μέλη τέσσαρα, αυτός είναι ιδώ.

— Δέν φοβούμεθα ήμεις τίποτε, απήντησε ο Σιαχτής.

— Λέγε, ειπεν ο Καρτάτσος.

— Με δύο λέξεις, πρόκειται να καύσωμεν απόψε τας τρεις γαλέρας, όπου δέν είναι του κόμητος Σανούτου: δηλ. την μίαν του Κουϊρίνη, και τας δύο των αδελφών Γίζη. Αλλά τας τρεις γαλέρας θα ύπάγωμεν τώρα να βάλωμεν φωτιάν να τας καύσωμεν. Πώς σας φαίνεται; Βιστά ή καρδιά σας;

Οι πέντε άνδρες προσεδόκων βεβαίως εξ άρχής να άκούσωνι τοληρόν τι σχέδιον προτεινόμενον αυτοίς υπό του Μαύρου, και ο Καρτάτσος: μάλιστα, όστις ήτο πανουργό-

τατος των λοιπών, είχαν έννοήσει κατά τό ήμισυ, εκ των παρασκευών του Μαύρου, εις τις τον ειδε άσχυλούμενον την ήμέραν, περι τίνος επρόκειτο. 'Αλλ' ούχ ήττον, καιτοι διετέλουν ήδη έν μέση τη καταστάσει μεταξύ μέλης και νηφαλιότητος, ή ανακοίνωσις αυτή του Μαύρου τοις επροξένησεν εκπληξίν τινα.

— Δέν είναι τίποτε και μη ζιππάξασθε ειπεν ο Μαύρος. Σας ειπον ότι ο κόμης Σανούτος μας εξασφαλίζει και δέν έχομεν να πάθωμεν τίποτε. 'Εχω έτοιμάσει σήμεραν όλας τας ύλας διά την πυρπόλησιν, πίσαν και ασφαλτον άφθονα, δάδας και ρητινήν. Θα ύπάγωμεν να κολλήσωμεν την φωτιάν εις τά τρία πλοία, και να ύπάγωμεν να κοιμηθώμεν ήσυχοι: θα κάμωμεν μάλιστα ώραίαν διασκέδασιν αυτήν την νύκτα. Είναι θεατρική παράστασις, την όποιαν δέν εύρίσκει εύκολα κανείς.

— 'Αλλ' οι άνθρωποι όπου θα είναι μέσα εις τας γαλέρας; παρετήρησεν εις εκ των τριών προσελύτων του Καρτάτσος, όστις εκκαλείτο Φιάμης.

— Δέν εινε κανείς άνθρωπος μέσα, απήντησεν ο Μαύρος. Αλλά έννοείται ότι έφρόντισα σήμερα, κατά διαταγήν του κόμητος, να άρπάσω τά πλοία έργια ανθρώπων, όχι μόνον τά τρία όπου θα καύσωμεν, άλλά και τά όκτώ επίλοιπα τά άνήκοντα εις τον κόμητα Σανούτον. Δέν θα πάρωμεν ήμεις ανθρώπινην ψυχήν εις τον λαϊμόν μας. Τά ζύλα και τά σχηνία θα καύσωμεν μόνον, τά όποια έγχειναν δια να

καίονται. Και θα κάμωμεν ως προς τούτο ώραίαν παρτίδα. Φαντασθήτε τό πυρ νάνεβαίγη με βρόντον εις τους ιστούς και τά εξάρτια, φαντασθήτε τό φως όπου θα φωτίση τον πυθμένα της θαλάσσης, φαντασθήτε τον καπνόν όστις θα άνεβαίγη εις τον ούρανον και θα ζητή να σύση τά άστρα! Και όταν θα εξυπνίσου: αϊριοι ο Κουϊρίνης και οι δύο Γίζαι, θα νομίσουν ότι ή θάλασσα έφαγε τας γαλέρας των. Θα τρίβουν τά όμματα των και δέν θα δύνανται να έννοήσουν πως έγχεινεν αυτό τό θαύμα.

— 'Αλλ' είπέ μοι, Μαύρε, ειπεν ο Καρτάτσος, τί συμφέρον έχει ο άφέντης σου δια να καύση αυτάς τας τρεις γαλέρας;

— Αυτό δέν τό είξούρω ούδ' εγώ, απήντησεν ο Μαύρος. Φαίνεται όμως ότι οι τρεις αυτοι σύντροφοι του φέρουν μεγάλην δυσκολία, και ζητούν να τον αφήσουν να φύγουν με του: μισθωτούς των. Και δια να μη φύγουν και δώσουν τό κακόν παράδειγμα εις τον στρατόν, ο κόμης άπεφάσισε να καύση τας γαλέρας των.

— Και αυτό θα είναι, ειπεν ο Καρτάτσος.

'Ο Μαύρος τό έλλεισε τον όφθαλμόν κυττάξας αυτόν, εις σπείραν ότι ήθελε να τω είπη τι ιδίχ.

— 'Υπάγωμεν λοιπόν, ειπεν ο Καρτάτσος.

— 'Υπάγωμεν, ειπεν ο Μαύρος.

Και οι λοιποι τέσσαρες ήγήρησαν και τους ήκολούθησαν. 'Ότε εξήλθον, ο Μαύρος έκίνησε τον βραχίονα του Καρ-

και να σας κουμπανιάρουμε κι' οι γάδαροι κι' οι σκύλοι. Εκεί ο κόσμος να σας 'δῆ ἂν ἦσθε πατριῶται, εκεί να σας σφουρίζουμε και λειμονιαῖς να τρώτε.

Σουρῆς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τί θα πῆ 'Ρωμηόσυνη! 'Υπερβαίνει τὰς φιλελευθερωτέρας Δημοκρατίας. Εἴμεθα ὑπερβολικοί εἰς τὴν ἐπιεικείαν. Ἡ ἑλληνικὴ λαϊκότητος μόλις δουλεύει πέντε φραῖς κατὰ δεκαετίαν. Ἡ Ἀμερικανικὴ δημοκρατία ἔχει ἄλλοιαις ιδέαις. Μόνον τὸ 1882 ἐκρέμασαν ἐν Ἀμερικῇ 125 δολοφόνους, και θὰ ἐκρεμοῦσαν διπλασίους, ἂν δὲν διέφευγον τὴν ἀμερικανικὴν δικαιοσύνην 125 κακοῦργοι. Οἱ δικοὶ μας οἱ δολοφόνοι, ὡς ὁ ληστής Καμάρας, ἀπὸ θανατικῆς ποινῆς μεταπίπτουν εἰς δεκαετὴ εἰρκτὴν, και αὐτὴν πάλιν διὰ χάριτος εἰς τὴν ἀπονομὴν ἴσως και δάφνης!

'Αλλά οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν φυλάττουν τὸν Βλάχον των ἢ τὸν 'Ράδον των ἢ τὸν γλυκὺν Ἀμπελάν των να τοὺς παραδώσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ δολοφόνου.

Αὐτοὶ ἔχουν τὸν ἀθάνατον νόμον τοῦ Ἀντς, διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται οἱ ἴδιοι πολῖται, μάρτυρες, ἀνκριταί, δικασταί και δῆμιοι.

'Εσχάτως κακοῦργός τις ἐπετέθη κατὰ πολίτου διὰ βεβόλθη. Ἡ συμπλοκὴ προσέκλυσε εἰς τὴν σκηνὴν κόσμον. Ἐνῶ τὸ θῦμα ἐκολύμβη εἰς τὸ αἷμά του, οἱ πολῖται συλλαμβάνουν τὸν δολοφόνον, εἰσέρχονται εἰς τὸ πρῶτον τυ-

τάση, και ἔμεινε μετ' αὐτοῦ βήματά τινα ὀπίσω τῶν ἄλλων.

— Ἐννοεῖς τί εἶναι; τῷ εἶπεν ὁ Μαῦρος ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Δὲν ἐτόλμησα να τὰ εἶπω ὅλα εἰς τοὺς ἄλλους, διὰ να μὴ ἀπορήσουν.

— Τί εἶναι; εἶπεν ὁ Καρτάτσος.

— Εἶναι ὅτι δὲν πρόκειται να καύσωμεν τὰς τρεῖς γαλέρας μόνον.

— Ἀλλά;

— Ἀλλά και τὰς ἑνδεκα.

— Και τὰς ἑνδεκα;

— Ναί.

— Τὰς γαλέρας τοῦ Σανούτου;

— Ναί.

— Τὸν στόλον ὀλόκληρον;

— Ναί.

— Αὐτὸ ὅπου σοῦ λέγω.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Διὰ τὸν λόγον τοῦ να μὴ δυνηθῇ κανεὶς να φύγῃ με-

χρις οὗ παραδοθῇ τῇ φρουρίῳ.

— Και σοὶ ἔδωκε τοιαύτην παραγγελίαν ὁ κόμηξ Σανού-

τος, ὁ ἴδιος;

— Μάλιστα.

— Ἀληθινά;

— Ἀληθέστατα.

χὸν καπηλείον, ἐκλέγουσι δώδεκα ἐξ αὐτῶν δικαστὰς, οὗτοι παίρνουν ἐνώπιόν των τὸ πτώμα τοῦ θύματος, ὡς τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλημάτου, και καταδικάζουν τὸν ἔνοχον να δικασθῇ.

'Ο ἔνοχος δὲν ἔχει Βασιλέα Γεώργιον και ὑπουργὸν 'Ράλλην να ζητήσῃ χάριν· δέχεται τὸ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως κ' ἐτοιμάζεται να ἀποθάνῃ· ζητεῖ μόνον ὀλίγην ὥραν καιρὸν να κανονίσῃ τὰς ὑποθέσεις του. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι τέτοιοι! Ἔχουν ὑποθέσεις και ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου των! Ἀφοῦ ἔγραψεν ὅ,τι εἶχε να γράψῃ, ζητεῖ να πιῶν οἱ δικασταὶ μαζί του μίαν βρακίην· τοῦ γίνεται και ἡ χάρις αὐτή.

Και μετὰ μίαν στιγμὴν δικασταὶ και ἔνοχοι με ἑλαφροτάτην καρδίαν ἐξέρχονται εἰς τὴν θήραν τοῦ καταλλήλου δένδρου διὰ κρέμασμα. Εὐρίσκουν μίαν συκομοριά, ὁ δολοφόνος ἀπαιτεῖ να βάλῃ τὸν ἀπαιτήτητον παρ' Ἀμερικανοῦ λόγον, και μετ' οὐ πολὺ ἡ θηκεία εἰς τὸν λαμὸν και τὰ πόδια σ' τὸν ἄερα.

Ἐν τούτοις σπασμωδικαὶ τινες κινήσεις τοῦ δολοφόνου δηλοῦσιν ὅτι κἀτι ἐλησμόνησεν.

Τί ἦτο;

'Ἐξήγησε να τοῦ βγάλουν τὰ ποδήματα ὡς ἐνοχλοῦντα τοὺς κάλκους του!

Δὲν ἦτο δυνατὸν να ἀρνηθῶσι και τὴν χάριν αὐτὴν εἰς ἄνθρωπον ὅστις τοὺς ἐκέρασε, και οὕτω ἀνυπόδητος ὁ δολοφόνος ἀπῆλθε να ἀνεύρῃ τὴν ψυχὴν τοῦ θύματος διὰ να ξαναρχίσῃ ἴσως...

'Ἡ καυμένη ἡ Σάρα Μπερνάρ. Δὲν φθάνει ὅτι ἠναγκάσθη να ἐκποιήσῃ τοὺς ἀδάμαντάς της· ἴδου ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ Φιγαρά κ. Βόλφ τῇ ἀπευθύνει ἐντυπον ἐπιστολὴν ἐν ἣ τῇ συμβουλεύει να ἀφήσῃ τὰς φαντασίας της και τὰ θεῖτρα

- Ἀπορον μοὶ φαίνεται.
 - Εἰς ἐμὲ ὄχι.
 - Ὅχι χάσω τὸν νοῦν μου.
 - Μή, διότι θα μετανοήσης.
 - Μὲ ἐμπαιζεις, Μαῦρος;
 - Ὅχι, μὰ τὸν Ἀλλάχ.
 - Ἔχεις πεποιθῆσιν δι' ὅσα λέγεις;
 - Στερεὰν και ἀκλόνητον.
 - Και ὑπάγομεν τώρα να πράξωμεν τούτοις;
 - Μοὶ φαίνεται. Ἀλλ' ἀκουσε, σὺ εἶσαι τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Σανούτου. Μοὶ εἶπε πολλὰ διὰ σέ, δὲν σε πολιτεύομαι. Μοὶ εἶπε μάλιστα ὅτι θα σοὶ δώσῃ πολλὰ χρήματα, ἀρκεῖ να ἐπιτύχῃ ἡ ἐργασία.
 - Ὡ, διάβολε!
 - Ἀλλά κὺττάξε καλά, ὅταν θ' ἀρχίσωμεν να καίωμεν, ἂν μὰς φέρουν οἱ ἄλλοι δυσκολίας, να με βοηθήσης.
 - Τί να σε βοηθήσω;
 - Βεβαίως θα τοῦς φανῇ παράδοξον, ὅταν με ἴδουν να βάλω φωτιά εἰς τὴν **Φρουρτοῦναν**, τὴν ναυαρχίδα τοῦ Σανούτου. Λοιπὸν ἐκεὶ σε θέλω. Πρέπει να τοὺς πείσωμεν ὅτι δὲν εἶναι τίποτε.
 - Ἦσυχασε θα προσπαθῆσω.
 - Ἰδοὺ, λάβε κἀ τούτο, εἶπεν ὁ Μαῦρος.
- Και τῷ ἔδωκε τὸ βαλάντιόν του, ὅπερ ὁ Καρτάτσος ἐκρυψε ταχέως εἰς τοὺς κόλπους του. Εἶτα ἐτάχυνεν τὸ βή-

τὰ ὁποῖα ἐνωκίασε και να ἐπανεῖθῃ και πάλιν να γίνῃ ἡθοποιὸς τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, διότι ἄλλως θ' ἀναγκασθῇ να πωλήσῃ και τῆς ῥόμπας της. Αὐτὸ ὅχι μὴ μὴ φορὰ τύχη τοῦ Ἀριστείδου Δαμαλά.

Αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ἤδη ὅτι οἱ στέφανοι ἐκ φυσικῶν και τινῶν τεχνητῶν ἀνθῶν οἱ κατατεθέντες ἐπὶ τοῦ σοροῦ τοῦ Γαμβέττα τὴν παραμονὴν τῆς κηδείας του ἐνόστισαν πεντακόσιας χιλιάδας φράγκα, δηλαδὴ μισὸ ἑκατομμύριον.

'Ὅ,τι ὅμως δὲν εἶναι γνωστὸν εἶναι ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν τεχνητῶν και τῶν φυσικῶν ἀνθῶν ἀποφέρει εἰς τοὺς εὐτυχεῖς Παρισίους ὀγδοήκοντα ἑκατομμύρια κατ' ἐνιαυτόν.

Και τὸ περίεργον ὅτι εἰς τοὺς ὑγροὺς και οὐκ ἐπιχλωδῆς Παρισίους τὸ ἐμπόριον τῶν φυσικῶν ἀνθῶν εἶναι κερδοσκοπικώτερον τοῦ ἐμπορίου τῶν τεχνητῶν ἀνθῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπολαύει παγκοσμίῳ ὑπολήψεως ἡ περιφημὸς παρισινὴ ἀνθοποιὸς (Fleuriste), ἥς οἱ λεπτεπιλεῖς δάκτυλοι ἐργάζονται ἴσον ἀπαραλάκτον τῷ προτοτύπῳ με τοὺς μυστηριώδεις δακτύλους τῆς φύσεως.

Εἰς ὅλας τοὺς ἄλλους τόπους ἔχετε τὰ ἀνθη ὅταν αὐτὰ θέλουν να ξεμυτίσουν· ἐν Παρισίῳ ὅταν σεῖς τὰ θέλετε. θέλετε ἀνθη τοῦ Βορρὰ ἢ ἀνθη τῆς μεσημβρίας, δένδρα τῆς Σουηδίας ἢ τοῦ Ἰσημερινοῦ, τὰ ἔχετε εἰς Παρισίους. Τοῦ λιτὰ τοῦ περιφημοῦ παρισικοῦ Λιλὰ, κατάρθρωσαν να αὐτοσχεδιάσουν νέον εἶδος οἱ Παρισίνοι, λευκὸν λιτὰν, προφυλάσσοντας τὸν κάλυκα ἀπὸ τοῦ ἡλίου, πηγῆς ὄλων τῶν χρωμάτων. Καὶ πωλεῖται 15 ἢ 20 φράγκα.

Σημειώσατε ὅτι ἡ καμέλια ἡ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν σχεδὸν αὐτοκράτειρα, εἶναι τώρα ἐκπτώτως βασίλισσα. Προτιμᾶτε πολὺ ἡ γκαρδένια, ὁ λιτὰς, τὸ πορφυροῦν Ρόδον.

Και ποῖα εἶναι ἡ γονιμωτέρα περίοδος διὰ τὴν κερδοσκοπίαν τῶν ἀνθοπωλῶν;

μα, και ἐφθασαν τὸν Σκιαχτὴν και τοὺς τρεῖς προσηλύτους, οὗτινες προεπορεύοντο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΜΟΣ.

'Ο Ἰωάννης Βενδίκης και ὁ Μηνᾶς εἶχον καίσει ἐπὶ βράχου τινός κατὰ τὴν παραλίαν, και εἶδον τὴν φελούκαν, ἐν ἣ εὐρίσκατο ἡ Αὐγούστα, προσεγγίσασαν εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ κόμητος Σανούτου. Εἶδον τὴν γυναῖκα ταύτην ἀναβαίνουσαν τὴν κλίμακα και γενομένην ἄβραντον ὀπισθεν τῶν ὑψηλῶν κοραστῶν τῆς γαλέρας, και εἶδον τὴν φελούκαν μετὰ τῶν δύο ναυτῶν ἀπομακρυνομένην και ἐπιστρέφουσαν διὰ τῆς αὐτῆς καμπύλης ὁδοῦ, ὅπως ἐπανεῖθῃ εἰς τὴν βρακτέραν, εἰς τὴν ἀνήκε. Τὰ ὕδατα ἦσαν βαθέα ἐν τῷ ὄρμῳ και δὲν ἀπέχετο πλείοτερον τῶν ἐπτά ὀργυιῶν ἡ ναυαρχίς, και τὰ λοιπὰ πλοῖα ἐφεξῆς, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Ὅθεν ὁ Βενδίκης και ὁ σύντροφός του, ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν ἀστέρων και τοῦ γαλαξίου, ὅστις ἔλαμπεν ἐξόχως κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, διέκριναν ὀπισσοῦν καλῶς τὰ ἀντικείμενα.

'Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰωάννου Βενδίκου ἐφαίνετο μεταβάσσει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ δὲ Μηνᾶς τὸν ἐβλεπεν ἐγκαρσίως και δὲν ἐτόλμα να τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

'Ο Ἰωάννης και ὁ Μηνᾶς εἶχον φθάσει τὴν νύκτα ἐκεί-

'Ὅχι ἡ ἀνοιξίς, ἀλλ' ὁ χειμὼν. Τὴν ἀνοιξίς δουλεύει ἡ φύσις δωρεάν, ἀλλὰ τὸν χειμὼνα δουλεύουν τὰ θερμοκήπια.

Παρ' ἡμῖν τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθῶν εἶναι και αὐτὸ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἄλλην κατάστασιν τῆς πρωτεύουσῆς. Θερμοκήπια σχεδὸν δὲν ἔχομεν. Τὸ τῶν ἀνακτόρων, τοῦ Σεραπείρη, τοῦ Μελλὰ δὲν εἶναι μεγάλα πράγματα. Ἐν γένει ἡ κηπουρικὴ μας, εἶναι εἰς νηπιώδη κατάστασιν. Καθυστεροῦμεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀκόμη καταπληκτικὰ. Ὅχι ἦττον τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθῶν δὲν πάγει ἀσχημα. Ὁ κ. Φασούλης κοντεύει να γίνῃ μεγαλοκτηματίας. Ἔχει σχεδὸν μονοπώλιον!

'Ο μηδενισμὸς—ἡ ῥωσικὴ ἐπανάστασις ἐν διαρκείᾳ—ὡς ἡ ἡμέτερα εὐλογία—εὐρίσκαται φαίνεται εἰς μεγάλην ὑφῆσιν. Ἡ ῥωσικὴ αὐλὴ ὄχι μόνον ἐνεκατέστη εἰς Πετρούπολιν, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος ὁ αὐτοκράτωρ θα ἐφαντάζετο ἴσως ὑπονομευμένον ὄλον, εὐθραστον ὡς στῶμα ὄρμου διὰ τῆζην πάγου, κάτωθεν δὲ ἐργαζομένης στρατιάς ἀπειροπληθεῖς ὡς σμήνος μωρμηκῶν τοὺς μηδενιστάς, ἀλλὰ και να ἀνοίξῃ ἀκόμη περίοδον **χορῶν**. Ὁ τελευταῖος δὲν ἔδωκεν ὁ αὐτοκράτωρ συμπεριέλασεν διςχιλίους ξένους. Τὸ θάρρος τοῦ αὐτοκράτορος εἶναι πρᾶγματι μέγα· ἀλλὰ και τί διαλογὴ θα ἔγινε μετὰ τῶν κεκλημένων, διὰ να μὴ παρσιφρήσῃ ὑπὸ τὴν βελαδὴν και τὰ λευκὰ χειρόκτια κἀνὲν ἐγχειρίδιον ἢ τις ἐκρηκτικὴ σφαῖρα! Ἡδὲ ἐξεδόθη πρόγραμμα διασκευάσεων διὰ μίαν τριμηνίαν. Ὁ αὐτοκράτωρ φαίνεται εἰσηλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀφοβίας. Τὸν Ἀπρίλιον ὁ αὐτοκράτωρ και ἡ αὐτοκράτειρα θα μεταβῶν εἰς Μόσχαν ὅπου θα παραστῶσιν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας Μητροπόλεως, και τὸν Μαῖον θα γίνῃ ἡ στέψις, ἀλλὰ ποῖαν ἡμέραν, εἶναι ἄγνωστον.

νην εἰς Νάξον. Πρὸ πολλοῦ βεβαίως θα εἶχον ἐκτελέσει τὸν πλοῦν τοῦτον, ἀλλ' ἂς ἐνθυμηθῶσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν τὴν περιπλοκὴν, ἣτις τοῖς εἶχε συμβῆ ὅτε ἡτοιμάζοντο να ἀποπλεύσωσιν ἐκ Πάτμου. Καὶ ἀπηλλάχθησαν μὲν τῆς καταδιώξεως τῆς ἀλλοκότου ἐκείνης γυναίκος, ἣτις ἐνήργησε κατὰ παραγγελίαν τοῦ Σανούτου, ἀλλ' ἐτραυματίσθησαν ἀμφοτέρω ἐν τῇ συμπλοκῇ και ἔχρηζον νοσηλείας. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν θα ἤρκει ὅπως ἀναβάλλῃ τὸν ἀπόπλουν των ἀφοῦ εἶχον ναυλώσει ἤδη τὸ πλοῖον· ἄλλη τις ἐναντιότης ἐπέβλη. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, μοναχὸς και αὐτὸς, ὅστις ἠδρυσεν ἐν τῷ ἐπινείῳ, πληροφορηθεὶς περὶ τῶν συμβάντων, μετεκάλεσε παρ' ἑαυτῶ τὸν Ἰωάννην και τὸν Μηνᾶν και τοὺς ἀνέκρινε. Διέταξε δὲ να μείνωσιν ὑπὸ ἀσφαλῆ φύλαξιν, μέχρις οὗ ἐκθῆσει τὰ συμβάντα πρὸς τὸν λεγόμενον **δικαιοῦν**· ἦτο δὲ οὗτος ὁ ἀνώτατος ὑπάλληλος τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ αὐτονομουμένῃ πολιτείᾳ τῶν μοναχῶν τῆς Πάτμου. Ὁ δικαιοῦς ἦλθε τῇ ἐπιούσῃ και τοὺς ἐξήτασε και αὐτὸς. Ὅσον διὰ τὴν Καικιλιαν και τοὺς στρατιώτας της, εἶχον γένει ἀφαντοί και ἀπέπλευσαν ἀπὸ τοῦ ὄρμου, εἰς δὲ εἶχον προσορμισθῇ, πλησίον ἀκατοικητοῦ τινός παραλίς. Ὁ Ἰωάννης και ὁ Μηνᾶς οὐδὲν εἶχον ναποκαλύψωσι πρὸς τοὺς ἀνκριναντας αὐτοὺς μοναχούς, ἢ συμπράγματα μόνον ἀρκούντως πιθανά.

(Ἀκολουθεῖ)

Μπόεμ.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγαλειτέρου θεάτρου τοῦ Λονδίνου *Archer Aitū* ἔδωκε τῆς ὡραιότερας παντομίμας παράστασιν καὶ εἰσήγαγε δωρεὰν εἰς τὸ θέατρον 3500 μάγκας, ἧτο μαθηταὶ σχολείων ἀπόρων παιδίων.

Ρακοσυλλέκτης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Διδάσκαλος τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως φθάσας εἰς τὸ περὶ Μπουμπουλίνας κεφάλαιον ἤρχισε νὰ ἐνθουσιᾷ τόσο, ὥστε ἀφύ ἐτελείωσε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀρσενικοὺς μαθητάς του εἶπε :

— Σὰς εὐχομαι παιδιὰ μου, ὅλοι νὰ γίνετε *Μπουμπουλίναις* ! !

Καὶ μία εὐτυχῆς ἔκφρασις :

— Αὐτὴ ἡ θερμάστρα μόλις κατορθώνει νὰ ζεσταίῃ τὸν ἑαυτὸν της !

Τὸ τριετὲς σατανόμυαλο παιδί ἑνὸς φίλου μας ἔχει τὴν μονομανίαν εἰς ὅ,τι τοῦ λένε νὰ ἀπαντᾷ στερεοτύπως :

— Ἐσὺ εἶσαι !

Προχθὲς εἰς ἔγγαμος φίλος τῆς οἰκογενείας χαϊδεύων αὐτὸ καὶ μεταχειριζόμενος φρασεολογίαν τοῦ Ψυρῆ τοῦ λέγει :

— Ἄχ ! κερ.....

Τὸ παιδίον δὲν χάνει καίρῳ, καὶ μὲ δεινὴν σοβαρότητα :

— Ἐσὺ εἶσαι ! τοῦ ἀπαντᾷ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετηνέχθη πλαγίως τοῦ παλαιοῦ, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν Γραφείων τῆς καλῆς μας γειτόνισσας Νέας Ἐφημερίδος, — Ὅδὸς Μουσῶν, ἀρ. 6.

Οἱ Λαυριῶται θὰ μᾶς δώσουν φέτο τὴν ἀποκρηάτικὴν μας λέξιν.

Εἰς τὸ Λαύριον ἔχουν ἤδη ἀποκρηαῖς καὶ ἔχουν καὶ τὸ λογάκι τους.

Εἶναι καθ' ὅλα τῆς ἐποχῆς καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ τὸ δεχθοῦν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἄν καὶ εἶναι ὀλίγον πρόωρον καὶ φοβοῦμεθα μήπως ὡς τότε μαραινθῇ.

Ἴδού το :

— **Βγάλ' τὸ φόρο Παῦλο !**

Ἀγαπῶμεν τὴν Μακεδονίαν ὅσον τὰς Ἀθήνας. Θέλομεν τοὺς ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς αὐτῆς βημαλέους τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα. Διὰ τοῦτο μετὰ λύπης ἐλάβομεν ἐπιστολάς ἐκ Σερρών, μετ' ἀγανακτήσεως ἀνακινούσας ἡμῖν ὅτι ἐστὶν ὑπὸ μερικῶν χαλκευτῆριον λιθέλλων διανεμαμένων κρύφα ἐναντίον ἐντιμοσάτων οἰκογενειῶν. Οἱ λιθέλλοι ἐ-

χαρκτηρίσθησαν πάντοτε ὡς προϊόντα οὐτιδανῶν καὶ ἀνάνδρων. Λυπούμεθα ὅτι εὐρέθησαν Μακεδόνες, καὶ ὄχι βεβαίως τυχαῖοι, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ὑπεχώρησε μέχρι τῆς κακοηθείας. Ὁ τριμερώτερος δικαστὴς πρέπει νὰ εἶναι ἡ συνειδήσις· ὅταν τις δὲν τολμᾷ νὰ πράξῃ τι παρρησίᾳ, οφείλει οὔτε νὰ τὰ συλλαμβάνῃ κατὰ φαντασίαν. Αἱ ὀλίγα μας λέξεις εὐχόμεθα νὰ χύσουν ὀλίγον φῶς εἰς τὰς ζαφεράς αὐτὰς συνειδήσεις, ἵνα ἴδωσι τὴν ἀπαισίαν μορφήν τῶν ὑπ' αὐτῶν τεκταινομένων.

Ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀπεργία τῆς ἡμέρας εἶνε ἡ τῶν ἐργατῶν πορσελάνης ἐν τῇ πόλει Λιμῶζ. Πέντε χιλιάδες ἐργάται εὐρίσκονται χωρὶς ἐργασίας ἐν πόλει ἧτις κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ζῆ ἐκ τῆς πορσελάνης. Δὲν κατασκευάζονται πλέον οὔτε διαφανῆ πιάτα, οὔτε μιλτόχριστα φλεδζάνια, οὔτε δοχεῖα δι' ἐμβάσματα, οὔτε κατάλευκοι σουπιέρες, οὔτε λεκάναι γραφικώταται κομμωτηρίων. Ἡ πόλις εἶναι εἰς νέκρωσιν, τὰ ἐργοστάσια ἠρεμοῦσιν, ὁ ἐργατικὸς κόσμος βροκανίζει τὰ περισσεύματά του, ἕως ὅτου τελειώσουν αὐτὰ καὶ ἡ πείνα ἐκδώσῃ τὴν μεγάλην ἀπόφασιν της νὰ ἐπαναλάβουν τὸ ἔργον των διὰ νὰ ἐπαναλάβουν μετὰ βξ μηνῶν καὶ πάλιν τὴν ἀπεργίαν των. Τὰ ἡμερομισθία τῶν ἐργατῶν πορσελάνης ἀρχίζουν ἀπὸ 60 λεπτὰ τὴν ἡμέραν, περνοῦνε ἀπὸ 1,50, ἀναβαίνουν εἰς τὰς 3 δραχμάς καὶ ἀποκρυσταλοῦνται εἰς τὰς 5 δρ.

Ἡ εὐτέλεια αὐτῆ τῶν ἡμερομισθίων ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ βίος εἶναι ἐκεῖ παρὰ πολὺ εὐθηνός.

Τὸ ἀρωματικώτερον

Τ Σ Α Ι

μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς *Λεωφόρου Παρεπιστημίου*

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Η «ΥΓΕΙΑ»

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νὰ τὸ εὐρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς πακέτα καὶ πωλούμενον ὄχι ἀκριβά.

Τὸ ἄρωμά του μεθύει — Ἡ θέρμη του εἶναι ὕλη ὑγείας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Τὰς δύο αὐτὰς κυρίας δύνασθε νὰ τὰς ἀγκαζάρητε ἐνοικιάζοντες

ΠΟΛΥΕΛΛΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΦΩΤΑ

τοῦ τοίχου (Candélabres) πολυτελεστάτη δι' αἰθούσας χοροῦ, συναναστροφάς, καὶ ἐν γένει τὴν περίοδον τῶν ἀπόκρουσιν ἀπὸ τὸ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ